

Debatt

WALTER F KÖRNER:

Förlora inte tålmodet med regeringen

I sin intressanta kolumnartikel i nr 8 "Tålmodet med regeringen" kritiserar Johan Hjertqvist regeringens i viss mån tafatta handläggning av den ekonomiska situationen och bristen på offensivanda vid introduktionen av sparplanen.

Till en viss del kan man ju hålla med om detta och missnöjet har mycket riktigt även tagit sig uttryck i senaste opinionsmätningen.

Riksdagsdebatten har emellertid visat lite friskare takter. Inte minst har oppositionens krav om misstroendevotum bidragit till att sammansvetsa de tre regeringspartierna och öka det politiska modet att stå för en mera hårdför och nödvändig politik för att åter få ekonomin på fötter — även om detta kommer att ta tid. Mycket kan hända före nästa val och opinionen kan svänga, som vi alla vet.

Johan Hjertqvist tar också upp den intressanta aspekten om moderaternas påstådda kraftiga framgångar inom regeringspolitiken. Tyvärr har det inte riktigt blivit så och partiet har måst gå med på en hel del åtgärder, som är främmande för dess grundinställning. Artikel-författaren menar då, att partiets sympatisörer kanske borde fråga sig om lojaliteten mot väljarna eller makten och härligheten var viktigast.

Frågan är svår. Den har varit aktuell för varje parti, som vid något tillfälle varit i koalitionsställning (jfr det danska exemplet) med det oundvikliga kompromissandet. Säkerligen

skulle partiet kunna vinna terräng på att gå i opposition och profilera sig mera. Dess politik samlade för rätt kort tid sedan var fjärde väljare bakom sig trots koalitionsengagemanget. Naturligtvis kan det vara bittert för en anhängare ibland att konstatera att vissa förväntningar inte helt kunnat infrias.

Men — trots allt: Partiet har utgjort rågen i ryggen på den borgerliga delen av väljarkåren. Inte minst dess konsekventa uppträdande och kampanj bidrog till, att vi förra gången åter fick borgerligt styre. Mandatställningen och därigenom möjligheten att utöva inflytande på regeringspolitiken kan stärkas till nästa val (och därigenom komma mera i proportion till den verkliga opinionsuppslutningen, som ligger en bra bit över partiets nuvarande riksdagsrepresentation). På den punkten är jag optimist, då jag anser att den icke-socialistiska delen av väljarkåren säkerligen kommer att inse vilken sorts politik som är den bästa och ge uttryck för detta vid 1982 års val.

Trots nackdelarna med att kompromissa är det bättre att kvarstå i regeringsställning och kunna påverka än att stå utanför. En splittring inom borgerligheten i nuläget skulle vålla mera skada än gagn och kunna föra fram den nuvarande oppositionen — med ett sämre alternativ — till långvarigt maktinnehav. Valet bör därför trots eventuella smärre besvikelser vara givet: fortsatt trepartistyre.